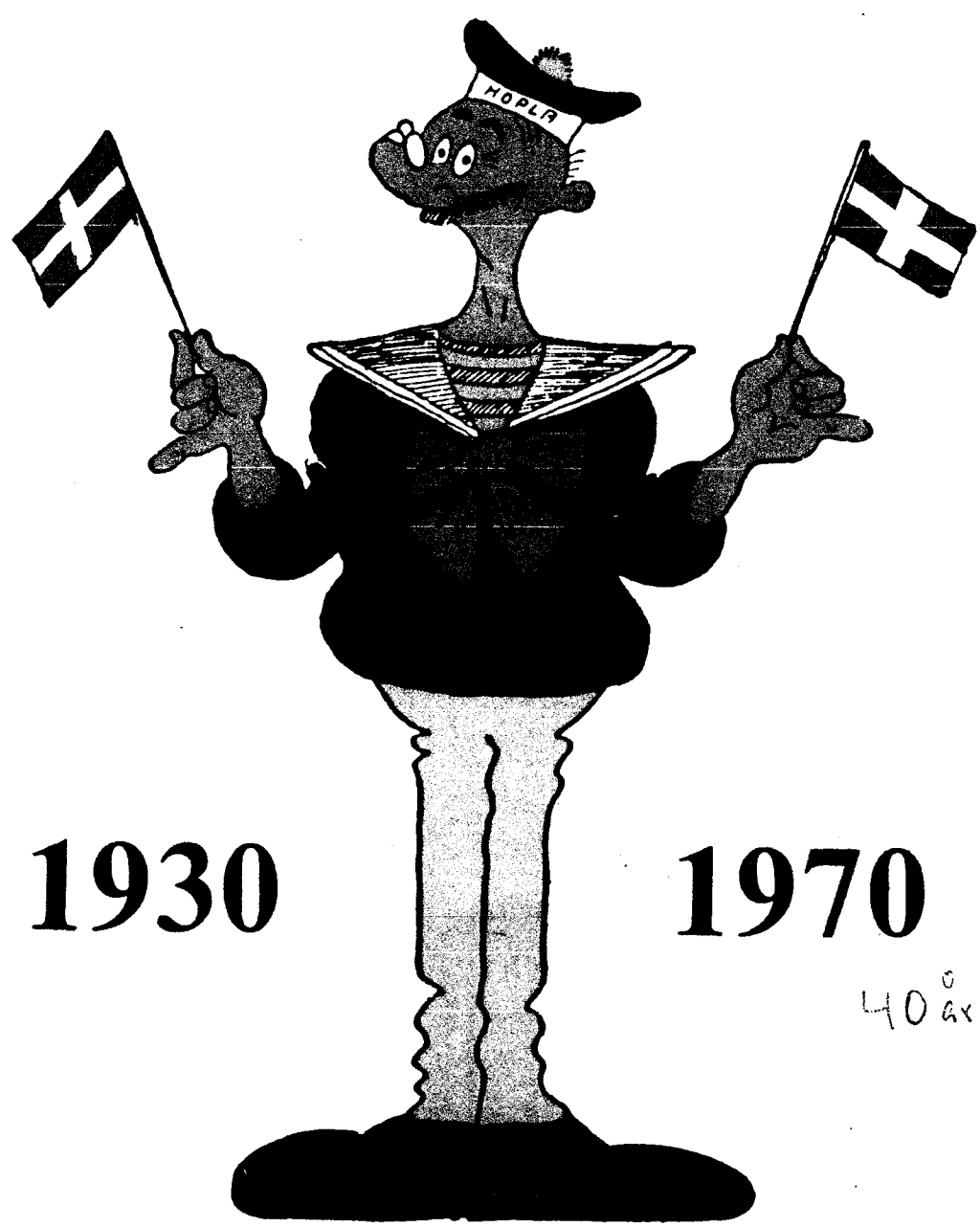

Hanne V.

1930

1970

40° år

ROKLUBBEN ØRESUND · KASTRUP

Midt i klubhusområdet på Kastrup lystbådehavn ligger "Øresund"s hus - en slags veteran på stedet, selvom børneskoene blev trådt lidt nærmere lufthavnen. Veteran eller ej - der er liv i klubben, det viser den sidste, netop afsluttede ombygning af klubhuset, der jo skyldtes den lykkelige forening med Kastrup Dameroklub. Sammenlutningen må vel kaldes et fornuftsægteskab - med lykkelig udgang.

Når der bygges hus i "Øresund", sker det ikke alene for penge. Medlemmerne har lagt et stort eget arbejde til. Det har kostet sved - og sikkert også nogle tårer. Fra Tårnby kommunes side har man sat megen pris på dette initiativ, som uden tvivl er med til at styrke solidariteten i klubben. Men det egentlige mål har jo været at skabe plads til mange flere roere.

Var det ligesom lidt mere "eksklusivt" at være medlem af en roklub før i tiden? Noget er der vist om det - selv om det næppe skulle tages for højtideligt. Til syvende og sidst har det nok været det begrænsede antal bådpladser, og de små klubhusforhold, der skabte nåleøjet. Intet at sige til at det måtte fejres med "kanindåb" m.m. Jeg tror, at "Øresund" har hold i de gode traditioner. Nok kastes der meget over bord i disse år, men lidt ballast er ingen skade til, når man bliver 40.

Den støtte der fra Tårnby kommune er givet klubberne på lystbådehavnen, er udtryk for et kommunalt ønske om, at så mange som muligt kan være med til at opleve søens glæder gennem en idræt. Der er altså tale om en form for udpræget "samarbejde", og jeg synes, at Øresund på fortrinlig måde har deltaget i dette samarbejde.

Til lykke på 40 års Fødselsdagen.

(Tor. Feldvoss)

Tork. Feldvoss.

Anledningen til udsendelse af dette lille skrift er roklubben "ØRESUND"s jubilæum d. 10 - 7-1970.

Med dette jubilæumsskrift er det vor mening, at give tidligere og nuværende medlemmer et indblik i roklubbens virke gennem de år, som nu ligger agter ud. Samtidig retter vi en tak til alle, der har medvirket til frembringelse af kildemateriale, samt leveret indlæg, deltaget i interview m.m.

REDAKTIONEN.

INDBERETNING

til „Dansk Forening for Rosport“

om Sæsonen 19 2/.

Klubbens Navn: *Ranløkken „Fremind“, Høsting.*

Klubbens Stander: *Rød dug med hvid Kant.*

Klubbens Postadresse: *Høsting.*

Klubbens Formand: *Faldforvalter C. R. Markers*

Aarligt Kontingent for aktive Medlemmer: *60* Kr., for passive: *6* Kr., Indskud: *10* Kr.

Bestyrelsen (Medlemmernes Navn, Adresse, Livsstilling og Stilling indenfor Bestyrelsen opgives):

*C. R. Markers, Luffhavnen, Faldforvalter, Formand.
 H. V. Skovler, Krontorssøvej, Skolen 29^{1/2}, Sekretær.
 Ingv. Poulsen, Skovlader, Chr. Svendsensg. 9, Kasserer.
 Erik Markers, Luffhavnen, Halsmedy, Bogbinder.
 Henry Møller, Kst. Strandv. 190, Forældremødet, Materialfører.*

Oversigt over Klubbens Medlemmer.

Stiftelsesaar og -dag	Antal Repræsentanter (Udfyldes af Kredsbestyrelsen)	Højeste Antal aktive Medlemmer Iaar	Heraf Kvinder	Passive Medlemmer		
<i>1920. 104.</i>		<i>12.</i>	<i>0</i>	<i>20.</i>		

Oversigt over Klubbens Baade.

2 Aarers Inrigger	4 Aarers Inrigger	Toer og Dobb. Sculler	Firer	Firer uden Styrmand	Otter	Klinkbygget Sculler	Cravelbygget Sculler	Andre Baade	Ialt
<i>1</i>	<i>1</i>								<i>2.</i>

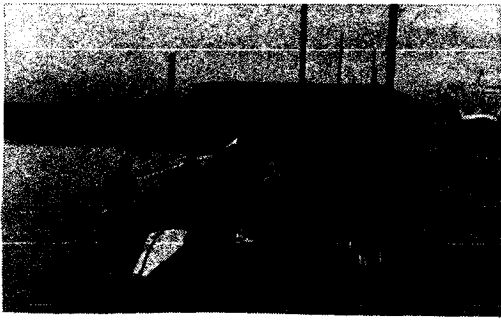
Oversigt over Klubbens Virksomhed.

Sæsonens Varighed angivet i Uger	Antal Baadture	Heraf Baadture over 30 Kilometer	Højeste Antal Ture naaset af noget Medlem	Sum af Antal Ture for samtlige Medlemmer		
<i>24.</i>	<i>156.</i>	<i>9</i>	<i>112.</i>	<i>740.</i>		

Driver Klubben anden Idræt om Sommeren? *Nej.*
 — — — — — Vinteren? *Gymnastik.*

Bemærk!

Loens § 7: Inden 1. December skal Klubberne til Kredsbestyrelsen indsende Beretning om deres Virksomhed i Aarets Løb ved at udfylde de af Hovedbestyrelsen udsendte Skemaer. Undlader en Klub at opfylde denne Pligt, ifalder den en Dagsmulkt paa 1 Krone for hver Dag, der gaar over den fastsatte Frist.

På billedet ses i baggrunden det første bådeskur beliggende lige før den store hangar. Og selve bådebroen delte vi med lufthavnen, da vi meget velvilligt havde fået lov at benytte deres flyvebådsbro.

Fra skur til ropalads

Når man ser på omgivelserne og kommunens størrelse i dag, finder man det naturligt, at der ligger en roklub af vor dimension - måske ikke medlemsmæssigt betragtet endnu, så dog ud fra bygningsmæssige mål.

Vender man derimod blikket eller tænker tilbage til året 1930, hvor vor klub blev stiftet, ser billedet straks anderledes ud. Hvor lystbådehavnen og de nuværende hangarer er beliggende var der dengang den herligste badestrand. Og op til byen Kastrup med sine 2000 indbyggere mod nu ca. 50000, var der ikke som nu bebygget, men omkranset af marker. I dag kan det jo synes, at man dengang måtte have været super-optimister, når man med det tynde opland af menneskemateriale turde gå igang med at stifte en roklub.

Vi er heldigvis i den situation at klubbens første formand C.A.Markers, stadig er frisk og rørig, og hvad var så mere naturligt, at vi i redaktionen op søgte ham for at få et rids af klubbens start.

Lige fra roklubbens start har morgenroningen haft sin bevågenhed. Ovenstående ses det første morgen rohold, med den første formand C.A.Markers, yderst til højre.

Egentlig er det ikke mig, der er initiativtager til stiftelsen af klubben, siger Markers. Det var min søn Erik, der sammen med sine yngre kammerater, H.V.Strecker, Poul Theisen og Henry Møller, var blevet trøtte af at hænge ved iskioskerne. Og en dag kom de og spurgte, om jeg ville være formand og tage mig af det mere kontormæssige, samt stå for det økonomiske.

At det blev roning var jo også lidt af et vove-stykke, der lå i forvejen kajakkubber herude. Kastrup var kajakkernes by. Inden jeg blev forflyttet herud som toldforvalter, boede vi i København, og i 1902-03-04 roede jeg i Skjold, hvor også Erik roede, det var i 1927, lige inden jeg blev forflyttet. Erik, der var blevet bidt af roningen, så de gode muligheder, der var herude, så det var jo naturligt, at det blev en roklub. Det er egentlig fantastisk, at tænke sig, at de unge mennesker fortsatte, og at det har udviklet sig til det, det er nu. Vi startede uden hus og båd det første år, og kontingentet blev sat til 5 kr. om måneden, og man må huske på, at det var lærlinge med en månedsløn på 50 kr. Det var mange penge dengang.

Flyvebåden lægger an til landing midt under en standerhejsning i trediverne.

Den første båd fik vi fra KR, den kostede 400 kr og vi gav 100 kr. i udbetaling. Den var ikke meget værd, så jeg skrev til den daværende formand i KR, for at få eftergivet det resterende beløb, idet vi jo også havde købt tømmer til bådehus. Som svar på vores henvendelse fik vi et brev med følgende indhold: "Hvis De tror, at man laver en roklub uden at have penge, tror De fejl." På vor amodning fik vi dog et afslag på 50 kr. Ja, det er egentlig mærkeligt, at det kunne holde sammen slutter C.A.Markers.

Men at det gik, har vi idag et tydeligt bevis på. På lystbådehavnen står der nu et ropalads med alle mulige moderne faciliteter.

Der gøres klar til killingedåb.

Der holdes alvorstale for de nydøbte killinger.

Klargøring af både.

i fritidshuset.

Det nuværende ropalads

Erindringer ak ja

Jeg vil her prøve på at tegne et billede af roklubben Øresund gennem en årrække, set fra et menigt medlem.

I 1958 blev jeg medlem i klubben med brask og bram. På det tidspunkt kendte jeg kun een som var medlem, men det tog ikke ret lang tid, før vi var en hel del som havde dannet en klike, som man så smukt kalder det. Det kan vel ikke undgås at sådanne klike bliver dannet, og de har da også eksisteret i Øresund i alle de år, jeg har været dernede. Det vil som regel være sådant, at dem der kommer samtidig, eller dem på samme alderstrin vil holde lidt sammen. En hel anden slags klike eller sammenhold, hvad ord man så ønsker at bruge, blev dannet under det nyligt afsluttede byggeri. Her så man såvel helt nye, som ældre medlemmer slå sig sammen i et byggehold, for at få huset færdigt. Dette hold har selv efter byggeriets afslutning holdt så meget sammen, så det har kunnet præge klubben en hel del.

En af de gamle dyrkede klike i klubben, som stadig eksisterer.

I det store og hele har livet i Øresund ikke forandret sig væsentligt i de følv år jeg har været der. Kun på bestemte områder er der sket en meget stor ændring, og en af dem er vel nok instruktionen af de nye medlemmer. Den har ikke forandret sig i en rolig lige linie, men nærmest bugtet sig op og ned mellem noget sløvt og lige-gyldigt til noget mere fast og håndgribeligt, for til sidst i jubilæumsåret at ende med det vi har idag.

Da der nu er gået en del år siden jeg som nyt medlem fik instruktion, vil jeg tillade mig at udnævne nogle af de daværende instruktører som nogle rødder, der godt vidste hvordan man skulle ro, og som også kunne lære det fra sig, men bare gjorde det på en sådan måde at det blev festligt og sjovt, istedet for den nuværende stive facon. Da jeg skulle frigives, roede vi med en instruktør ind i Kastrop Industrihavn, hvor vi som han sagde bare skulle ro rundt. Pludselig sagde han: "Sæt hårdt i". Det gjorde vi alle, og da vi så os omkring, opdagede vi at molen var lige foran båden. Havde vi ikke lystret ordren, var vi nok ikke blevet frigivet. Nu håber jeg ikke de forskellige instruktører fra dengang bliver sure, selvom de skulle tælle tilbage i tiden.

Af andre ting som har forandret sig væsentligt er desværre behandlingen af bådene. Dengang var der ingen som kom ind med en defekt båd, uden at man selv gik igang med at reparere den. I de sidste årrække har det været kutyme bare at sætte en sædel på båden, hvorpå der stod, hvad fejlen var.

Vi har også gennem en årrække prøvet på at klare rengøringen selv, men det har i de år jeg har været medlem altid været en stor fiasko. Jeg har prøvet med at udskrive medlemmer til rengøring. Hvis de så ikke kunne den dag, kunne de enten betale en femmer eller sende en stedfortræder. Dette var dødsdømt på forhånd, og da der kom et medlem og sagde, at han var stedfortræder for stedfortræderens stedfortræder, opgav jeg det hele, og gjorde det selv. Det er først nu, hvor der er betalt arbejdskraft til rengøringen, at der er kommet ro og orden i foretaget.

En ting som vi havde meget af for nogle år siden, men som desværre er faldet lidt i baggrunden var langture. Vi havde et væld af weekend- og aftenture til Saltholm, og de var alle lige festlige. Det var dengang gamle Ama'r mutter havde kroen derovre. Hun var en streng og bestemt dame, at have med at gøre, men når man først havde lært hende at kende, viste hun sig at være yderst flink. Hvis man fedtede lidt for hende, kunne hun skaffe pølsebryg på et så sent tidspunkt som første Maj.

Af de forskellige episoder derovre kan jeg nævne nogle stykker, som viser lidt af livet. Nogle vil vel nok huske en Hr. Günther, som sovende og uden tøj blev sendt på vandet på en luftmadras. Da han vågnede og faldt i vandet, var han ved at drukne, fordi han ikke kunne svømme, men han havde også kun været medlem i to år. Jeg har også været med til at lave væddemål om, hvem der kunne komme op og ride på en tilsyneladende fredelig ko. Ved nærmere forseg viste det sig, at den ikke var nær så fredelig som først antaget, og vi måtte springe på hovedet ind over et stendige. Desværre var der nogle kedelige buske på den anden side, så vi fik nogle slemme rifter.

Mange vil vel også kunne huske Øresund's onde Saltholmsånd, manden med jagtgeværet og traktoren. Når vi i fredningssæsonen gik i land i vores gummisko på sydden af øen, kom han altid masende på den store traktor for at jage os ud, så vi ikke fik jokket på nogle af ternæggen. At han selv nåede at knuse et par tusinde æg med hjulene, betød ikke så meget.

Det var nu ikke altid vi roede over til Saltholm. Dengang havde vores meget afholdte kasserer Arne (det er han forhåbentlig endnu) en stor jolle med dertil hørende mast og sejl. Det kan ikke beskrives hvordan det har set ud, når vi stævnedes ti mand afsted mod Saltholm i denne båd. Arne havde nok at gøre med at passe på sine "vanter". Og alle de undersøiske sten som findes på vejen skulle han jo også helst udenom men det var jo ikke altid det lykkedes. Til gengæld for at være kommet over ved sejl, måtte vi tit og ofte ro båden hjem ved hjælp af bundbrødder, fordi det var blevet vindstille.

FUGLEFREDNING

Fra 1. april - 15. juni

er adgang kun tilladt på nord-
enden af Saltholm, nord for
hegnet Holmegård - Østergård.

AL ÆGSAFLING STRENGT FORBUDT.

Saltholm Ejerlavet

En overgang arrangerede klubben jævnlige ture sammen med den nu i Øresund indlemmede dameroklub KD. Det var de såkaldte måneskinsture, og de gik som regel til Drager. Så gik turen op til Dehnsens hotel, hvor der var dans og glade dage. Selvom man på dette tidspunkt ikke kunne ro blandet, d.v.s. piger og drenge i samme båd, uden at få karantæne, gav de to siddende bestyrelser os dog lov til at danse med hinanden. Havde de nu også forbudt det, havde verden muligvis set en del anderledes ud for en hel del af os. Man kan vel med rette kalde de to klubber for et par ægteskabsforeninger, da vi jo efterhånden er en hel del medlemmer, som er kommet ud i noget, hvor det godt kan være svært at bunde.

Der blev også arrangeret flere weekenture, både af bestyrelsen og af medlemmerne selv. Et par gange til Hvidovre roklub, når der var en god fest, og en gang til Mosede, hvor KR har en lejrgrund. Denne sidste tur var vel nok lidt af en bet, på grund af at vi skulle til stor fest på et hotel, og da vi endelig godt våde fandt stedet, viste det sig, at det var nedbrændt for over et halvt år siden.

En evigt tilbagevendende tur var pinseturen til Nivå. Det var en lang rotur, men alligevel yderst festlig. Der sker jo altid både det ene og det andet på sådan et sted, hvor mange roere er samlet. En af de ting jeg tydeligt husker fra sådan en tur var da Jørgen Gerhardt og Åge fik lukket baren på "Gylfe" i over en time. De tog to stykker smørrebrød, som var bestemt for nogle andre, uden at tjeneren så det, og spiste dem. Åge, et stykke med spejlag som han spiste i hånden, i sig selv en fin præstation, og Jørgen et andet stykke, som han selvfølgelig skulle have både kniv og gaffel til. Disse ture til Nivå er der ikke flere af fra Øresund af, men det skyldes vel nok, at det så berømte "Hotel Gylfe" lukkede. Dette værtshus står vel nok for mange roere som noget hævet, og en ting er sikkert, der er båret mange brannertur hjem derfra.

Da jeg kom i roklubben og en del år efter, var det kætyme, at man havde hvidt tøj på, når man gik til fest eller i land på en langtur. Det er vi jo efter min mening heldigvis kommet bort fra. Det var aldrig til at holde rent, og man lignede sådan en gang udskidt øblegrød, når man gik rundt i de hvide klude. Sådan et sæt tøj så jo ikke videre præsenterbart ud, når det på en langtur havde været pakket ned i et forrum på en båd hvor dækket var utæt. Når man kom til bestemmelsesstedet og skulle trække i et par gulgrå, krølledede og våde bukser, ville man jo nok hellere kunne skjule sig i mængden, istedet for at stikke igennem som man gjorde, når man kom i de klude. Sidste gang jeg havde mit hvide tøj på, var til en fest i Amager Roklub, klubben hvor Ham Anna huserede, hvis nogen kan huske vedkommende. Denne fest endte med at vi for rundt på nogle gamle lokomotiver som skulle hugges op, og det er vel ikke lige sagen for et sæt hvidt tøj. Åges hvide tøj endte sine dage ved samme fest, hvor han på et tidspunkt gemte sig bag en stor port, som fornylig var blevet malet blå. Efterhånden er det tyndt ud med medlemmer som brugte den hvide rodragt, og idag tror jeg ikke der er flere tilbage.

En af de traditioner som stadig holdes i hævd, er vel nok Amagerregattaen. Den har godt nok ligget stille i nogle år, men den nuværende bestyrelses bestræbelser på at få den igang igen er tilskyndende lykkedes, og det synes jeg er fint. Det har altid været sjovt at komme til at ro mod nogle af de andre amagerklubber, for at se hvad de kunne, og festerne bagefter har vel aldrig været til at kimse af. I de første år jeg var medlem, vandt Øresund de fleste af løbene, men efterhånden blev de andre stærkere og

vandt derfor en hel del. Det eneste løb hvor Øresund altid var og stadig er en fast nummer to er oldboys, hvor der er en flaske snaps til andenpladsen.

Rigtig kaproning har der også været optræk til et par gange i den periode jeg her omtaler. Første gang i 1959 hvor det dog kun blev til andenpladsen, selvom vi var det hold, som deltog i de fleste løb. Dette stoppede desværre året efter, da klubben's generalforsamling gik imod en fortsættelse af kaproning med den begrundelse, at klubben ikke havde råd til det. Den anden gang der blev startet kaproning i klubben var i 1965, hvor to hold prøvede lykken, men så vidt jeg ved, blev det også denne gang kun til nogle andenpladser. Da kaproningen blev lagt på hylden var det vel nok mere af mangel på roere end på materiel, som klubben på dette tidspunkt havde og stadig har. Man må jo bare håbe at det kommer igang igen, så der kan blive gjort brug af kaproningsbådene og motorbåden, inden det hele rådner op.

En af de ting som Øresund altid har været mellem de førende i, og forhåbentlig vil fortsætte med at være, er ferielangture. Jeg tror det er meget få roklubber, der kan følge med i antal af roede ferieture. Jeg ved at alle der har prøvet sådan en tur, vil holde med mig i, at det er den bedste måde at holde ferie på. Jeg har selv været på tre ferieture, hvor den ene af dem var til Sverrigene. Det var en fin tur hele vejen igennem. I alle de roklubber vi kom ind i var de meget flinke og imødekommende, så det er en tur som kun kan anbefales. Vi roede til Helsingør, hvor vi roede over til Sverrigene og videre næst til Malmø og Falsterbo. Da vi skulle hjem, spurgte vi på Kastrup-Malmø færgens kontor, om vi kunne få en robåd med, og det mente de ikke der var noget i vejen for. De havde ingen billetpris for robåde, så vi skulle betale for en cykelbillet, som var 1,55 kr. Da vi kom med båden, opdagede de at den optog noget mere plads end først antaget, men det gik alligevel.

Festerne i Øresund er vel nok et kapitel for sig selv. Der har været en del af dem, i den tid jeg har været med, og de fleste har været meget fine. Før i tiden blev de altid holdt i bådehallen, men efter vi har fået den nye store stue, bliver de fleste fester afholdt der. Det var også et stort arbejde at pynte hele bådehallen op, men til gengæld havde det også sin charme. Alle som har oplevet det, gennem årene hårdt prøvede orkester "Cenny's trio", ved jo nok hvad jeg mener, når jeg siger at det var en oplevelse for livet at være tilfest, når det var hende der skulle spille. Hun spillede ikke så godt, men gud hvor kunne hun drikke bajere.

Til festerne hører vel også at omtale kanindåben. Det er en hvert år tilbagevendende begivenhed i Øresund, som der altid har været gjort meget ud af. Jeg har selv været med til at døbe tre gange og det har været en festlig forestilling hver gang. De fleste medlemmer i Øresund er vel også døbt, for man er jo ikke nogen rigtig roer, før man har talt med Kong Neptun, og har fået smurt noget af hans pløre over sig. Det er også rart til festen bagefter, for der behøver man ikke at spørge om hvem der er kaniner, man kan bare lugte sig frem.

Vore kære veninder fra den nu indlemmede KD skal ikke helt glemmes. I hovedparten af de år jeg har været medlem af Øresund, var KD en helt selvstændig klub, og min mening er, at de klarede sig fint. Mange af de fællesarrangementer som blev lavet de to klubber imellem var yderst festlige, og det var ikke mindst fordi det var friske medlemmer der var i damerklubben. Der var altid hyggeligt i deres opholdsstue og betydeligt renere. Tit og ofte reddede vi aftenkaffen derovre, de havde ingen øl, når der var lukket hos os selv. Det satte også kolorit på havnen, når femten piger, også kaldet tusindbenet, kom trippende med en toårer, for at komme ud at ro.

Men det var ikke kun os fra Øresund, som havde øje for pigerne fra KD. Også en fotograf fra Amagerbladet havde opdaget, at der var noget spændende derovre, og han fik en seks, syv stykker til at stille op på havnen som fotomodeller iført badedragt. Jeg overværede desværre ikke forestillingen, men jeg har set billederne, og jeg kan herudfra roligt sige: "Jeg har aldrig set noget lignende".

Her ses så nogle af de yndige gratier fra KD, som så smukt lod sig forevige af fotografen. Man kan jo godt forstå at Amagerbladet faldt pladask for disse skønheder.

SPLAT.

Der er altid en masse forskellige jobs, som skal bestrides i sådan en klub som Øresund, og et af dem som helst skal fungere perfekt er tutmandens. Han er vel nok en af dem, som står hårdest for skud, og har det meste vrøvl. Nu er det jo noget nemmere efter at vi har fået det nye køkken, med opvaskemaskine og køleskab. Før i tiden var det vel nok en kamp for livet, at have dette arbejde. Jeg kan i hvert tilfælde huske en del medlemmer, som er blevet godt sure over at have med tutten at gøre, og mange af dem er da heller ikke medlem mere. En af dem som stadig holder ved er vores utrættelige kasserer Arne. Han havde vel nok en af de mest desperate kampe for at holde tutten gående. Hans største fejl gjorde han bare, da han anskaffede piratos, som man kunne købe for fem øre stk. Disse havde han liggende låst inde i et skab i det gamle køkken, og hvergang han nåede ud på molen, eller ned på pontonen, var der en der råbte på ham, for at købe noget. Når Arne så nåede ind igen viste det sig som regel, at vedkommende kun skulle have to piratos. Det var et slemt renderi uden fortjeneste. I det store og hele tror jeg nok, at jeg kan sige, at Øresund har været en klub med masser af liv og humør i, så længe jeg har været medlem, og det tegner til at ville fortsætte. Nu hvor vi har fået et nyt klubhus, med alle de faciliteter vi kan ønske os, må man jo håbe, at medlemstallet igen vil komme lidt i vejret, så klubben kan få noget at leve videre på. Man må jo hele tiden regne med, at det mest er ungdommen, klubben er bygget større for, og ikke for os gamle medlemmer. Det hele skulle helst ikke ende i noget forstokket vrøvl om, at sådan var det for fyrre år siden, og sådan skal det stadig være. Udviklingen kører videre ude i verden, og det skulle den jo helst også gøre i Øresund. Jeg har altid været tilfreds med at være medlem i klubben og kammerat med de andre, og jeg håber da, at andre ser ligesådan på det.

MAX.

ØRESUND I BERLIN.....

Vest-Berlin står for mange danskere som en fuldstændig indelukket by, hvor friluftsliv ensigle- roning er ukendte begreber, men vi er da ihvert- fald 5 "øresundere" som kan bevidne at dette ikke er tilfældet.

Alene i Vest-Berlin findes 50 roklubber, og over alt på Vest-Berlin's floder og søer ser man ro- både.

Den roklub vi besøgte hedder B.R.C.Hevella, vi kom i forbindelse med klubben gennem Anders Kure som har været dernede før med Nykøbing Roklub. Mandskabet der tog derned var Freddy Thorsen, Flemming Nielsen, Svend-Åge Fristrup, Anders Kure og undertegnede.

Vi startede fra Kastrup lørdag den 4. i Freddy's bil og ankom til Berlin søndag morgen kl. 6. Det viste sig senere atHevellas formand havde været ved grænsestationen 5 minutter senere for at tage imod os og føre os til roklubben. Vi fandt dog selv hen til klubben og blev modtaget af klubbens restauratør med morgenkaffe. Resten af formiddagen gik med at pakke ud og hilse på vore værter, som om eftermiddagen inviterede os med til international roregatta hvor vi bl.a. fik lejlighed til at se den berømte Ratzeburg-otter, guldvinder fra Rom- Olympiaden.

Om aftenen var der velkomstfest for os i Hevella klubhus og her fik vi rigtig lejlighed til at lære vores tyske rokammerater at kende, og vi faldt hurtigt til, især da det viste sig at man i dagens anledning havde købt en flaske Ålborg-

Akvavit. Det blev en vældig hyggelig aften og det blev sent inden vi tærnedede ind for at hvile ud til mandagens rostrabadser. De følgende dage roede vi de Berlinske søer og floder tynde. De både vi roede i, var i alle tilfælde outriggere (gigbåde), og ofte var det scullbåde. Flere gange var vi ude at ro i dobbeltfirer, en herhjemme fuldstændig ukendt bådtype. Vi havde altid lokale styrmand med, som regel en af klubbens piger, det var en stor fordel i at have en lokalkendt styrmand med, da vi ofte skulle igennem sluser og lævrigt skulle passe på ikke at komme ind i østtysk farvand. Med på vores ture havde vi altid Hevellas næstformand von Weis, som med sit kendskab til de Berlinske roforhold, gjorde hver tur til en stor oplevelse.

Lævrigt besøgte vi mange roklubber og alle steder blev vi modtaget med utrolig gæstfrihed og blev trakteret med gode varer fra baren, som findes i enhver Berlinsk roklub, uden at vi måtte give en pfenning for det. Torsdag aften havde man i en roklub der hedder "Ruderlege Waidmanslust" arrangeret en fest for os, hvor vi bl.a. fik lejlighed til at stifte bekendtskab med "støvlen" d.v.s. en glasstøvle fyldt med øl, som går på omgang under sang og festivitas. Den som drikker ud er forpligtiget til at give en ny "støvle". Det blev til mange støvler inden vi kom tilbage til Hevella pr. auto. Man havde været så fornuftige at arrangere det således at bådene skulle blive i Waidmanslust.

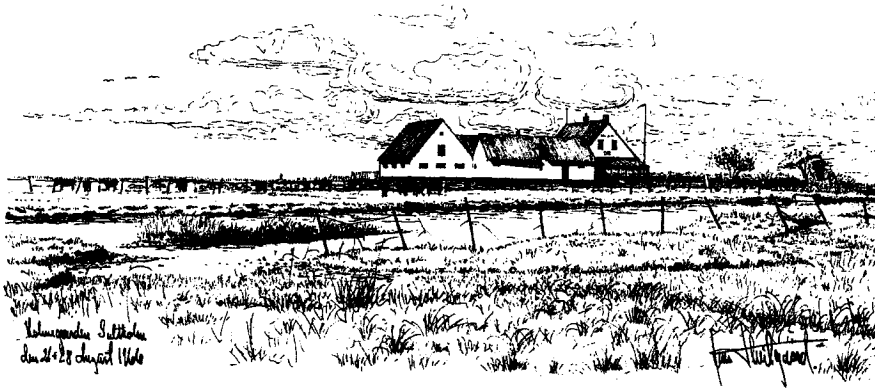

De østtyske murere gav sig god tid til at bygge muren. Billedet er venligst stillet til rådighed af Tømmerup Times.

Onsdag skulkede vi fra roningen og tog i stedet til Østberlin i bil, hvor der i det store hele ser ud som i Vestberlin, bortset fra at der ikke er nogen Coca-Coca reklamer, og at der går en "Vopser" rundt og passer på en. Om lørdagen var vi på Sightseeing i Berlin og vi så bl.a. det olympiske stadion, Brandenburgertor hvor muren går tværs over. Vi var også i Bernauer Strasse, hvor muren går langs gaden og alle vinduer i husene mod øst, er muret til. Det var ret uhyggeligt at se. Om aftenen var der afskedsfest i Hevella, og ved den lejlighed fik vi overrakt Hevellas stander, og vi fik et diplom hvor der stod, hvor meget og hvor vi havde roet. Herefter var der dans og fest til den lyse morgen. Dermed var vores rodage i Berlin forbi. Det havde, takket være Hevellas fantastiske gæstfrihed været otte dejlige dage, og vi kan trygt anbefale andre at tage turen - vi ved i vil være velkomne.

Niels Malling.

Saltholm vort week-end paradis

Saltholm har ligget i vejen for så meget, den har bare aldrig ligget i vejen for roerne fra "Øresund".

Der er fornylig af en fly-arkæolog fundet et stort skibsskrog i 20 meters dybde i nærheden af Barsebäck. Man regner med, at det drejer sig om en kogge fra dronning Margretes dage. Hendes nordiske unions-flåde blev sidst i 1300-tallet overrasket af en voldsom storm udenfor Københavns red, og de fleste af skibene strandede på Saltholm. Man er dog vidende om, at en del af dem drev over mod Saltviken ved Barsebäck.

Under Erik af Pommern strandede en næsten lige så stor flåde på Saltholm i hårdt vejr, den svenske undsætningsflåde, som netop havde hjulpet københavnerne med at slå et lybåks angreb tilbage. Efter sejren "glemte" man at give svenskerne deres sold, så de måtte sælge alt hvad de ejede, for at få noget at spise under opholdet i København. Deres trængsler var altså langtfra endt, da de forlod byen. Saltholm lå dem i vejen. I julen 1658 strandede på samme flåde ø, den hemmeligt udrustede danske hjælpeflåde, der fra det indesluttede København skulle bistå malmboerne med en opstand mod den svenske besætning på Malmhus. Det var Danmarks sidste rimelige chance for at få de østlige

landsdele tilbage, der glippede, fordi Saltholm lå i vejen. Kun ekspeditionens leder slap over med et enkelt skib, men han skyndte sig fra Limhamn at skikke bud efter sin skånske forlovede og sejlede straks tilbage med hende, mens svenskerne optrevlede sammensværgelsen, og siden henrettede hovedmændene på Stortorget i Malmø.

En engelsk u-båd strandede under 1. verdenskrig ved Saltholm under forsøg på at slippe igennem til Østersøen. Den blev angrebet af en tysk hurtigbåd, skønt den befandt sig på dansk område, og 15 mand af besætningen blev dræbt. Noget af det første man ser, når man i dag stiger i land på Barakkebroen på Saltholm, er store, gamle træskibe, der ligger som strandede hvaler i græsset på den primitive vej op til Holmegård. (Kro)

Saltholm har med andre ord ligget i vejen for meget, og vi roere må ud fra et egoistisk syn, håbe på, at den også må ligge i vejen for en placering af en stor-lufthavn, så denne sjældne flåde slette midt i Øresund, med det rige fugleliv, en natur - åh, så "embryonal", i mange år fremover stadig vil byde sin favn frem i en velkomsthilsen til roerne fra "Øresund", når de støvner ud på week-end tur.

EN TYPISK PINSETUR I JUBILEUMSÅRET 1970

Efter at have studeret pinsevejrudsigten grundigt i samtlige hovedstadsblade og ringet til vagthavende på meteorologisk institut, var vi 5 mennesker, der mente at chancerne for en tør og solrig pinsetur var hjemme. Målet var Saltholm, og det gode skib R/S Kastrop blev stuvet med proviant til et par år, en havegrill, papkasser i alle størrelser, samt en pessimist's røde paraply og regnfrakke. Da Et og To var vel anbragt i den flydende viktualieforretning, var der knap to fribord tilbage, og da Tre og Fire anbragte sig, meldte Blåvand storm med eet helt bord over vandet. Vi overvejede nu at lade styrmanden tage med postbåden, da en yderligere belastning muligvis kunne få tragiske følger. Men som de havroere vi er i vor klub, foretrak vi 1357½ meters fri svømning fremfor en nedværdigende eksklusion, hvis uheldet skulle være ude, og vor styrmand fik lov at bestige sit skib.

Saltholm blev nået uden større dramatik, men da vi roede ind til molen på øen begyndte begivenhederne at tage fart. Det svenske toldvæsen var taget på skovtur i tjenestetiden (fy fåen), og de meddelte på klingende skånsk fra deres for-tøjede båd, at en køv var ved at desertere mod Amager og mente så at det var en passende opgave for viktualieforretningen at jage den tilbage igen. Efter et kort skibsråd blev vi så enige om at sætte efter det pustende havuhyre, der stod på en meter vand et par hundrede meter fra os. Da vi nærmede os, vendte køven det hvide ud af øjnene, prustede og så grumme farlig ud, vi vendte agterenden til, for at skodde os ind på livet af vores bytte. Denne manøvre kunne i en kritisk situation bringe os hurtigt væk hvis bestet gik amok. Danmarks første søslag mellem en ko og en firer m. styrmand tog sin begyndelse. Vildt brølende, (Gave var med) plaskende med årerne og styrmanden bevæbnet med den røde paraply, bevægede vi os ind på livet af fjenden, der retirerede et par meter, hvorefter den atter vendte front, for at genoptage kampen med et

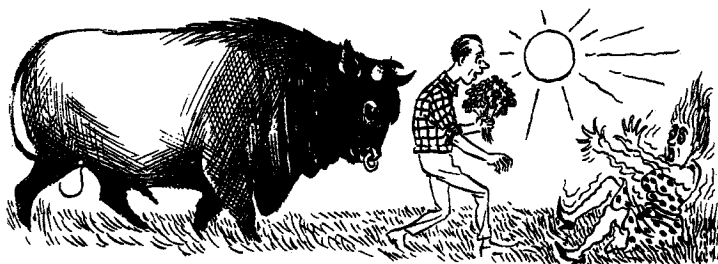
endnu vildere udtryk i øjnene end før. Vi var nu blevet enige om at det måtte være en tyr, og da den efter yderligere et par forsøg ignorerede vores paraply og vilde råb fuldstændigt, var det blevet frokost og man kan ikke kæmpe på tom mave hvorefter vores fjende ku' få lov at passe sig selv, og vi roede ind mod vores lejrplads. Efter at have indrettet lejrpladsen og hentet Bjarne Ekstut, samt nogle kvindelige pårørende til mandskabet, der var kommet over med postbåden, gik vi i gang med et dejligt måltid, hvor en dram og en øl fik nerverne til at falde lidt til ro.

Men ak, hvor længe var Adam i paradiset? Pludselig ser vi vor fjende fra før, bevæge sig op på stranden og styre direkte hen imod vores idyl. Vild opstandelse - Gu' ved om den kan kende os, tænkte vi alle, og hvis dette var tilfældet må

vi hellere sende en parlamentar, som den ikke havde set før. Valget faldt på Bente (Gave's kone), der fik besked om at sige til den lurende fjende, at vi ønskede at slå mave og iøvrigt passe os selv.

Tyren, der viste sig at være en fempattet ko og yderst skikkelig, slog sig imidlertid ned et par meter fra madorgiet og blev derefter betragtet som passivt medlem af kolonien.

Om aftenen havde vi lejrball. Menuen stod på T-bonesteak eller Tibomstek, som Gave kaldte det. Forventningerne var store og bajerne var kolde, men succesen udeblev, man kunne ligeså godt have ødt en gammel fodbold med jord til, velbekomme det er vel nok dejligt at være i "Camping". Aftenen sluttede med et besøg på kroen, hvor kromutter's indsmigrende harmonika opløste vore forfrosne kinder og jordslåede maver, til en lille fællessang plus en svingom.

"Gave" kurtiserer sin kone.

*

1. pinsedag kl. 9.30

Næste dag mødte familien Strauss og Leif Bliktud med søn og l½ kone, Henrik Guldklump og en masse andre, plus en hund op. Vi dækkede verdens længste frokostbord og hyggede os gevaldigt, solen skinnede, ungerne løb rundt, andre red på den fempattede, Bjarne Ekstut fandt små allinger og nærrede dem ved sin fuldvoksne barm, der blev spillet fodbold og nogle sov. Det var en dejlig dag. Nå, vores gæster tog hjem ved solnedgang og der faldt lidt ro over lejren. Friluftsliv giver bare en fantastisk appetit og et par kotteletter i stjerneskeer er ikke at foragte, selv ikke med græs på. Resultatet var nemlig at hele stegepannen røg på jorden, og Gave borede lidt i såret ved at jukke en af bafterne en halv meter ned under daglig vande. Jo, det er dejligt at være i "Camping".

Bjarne og damerne blev fulgt ombord i postbåden, og vi andre tog kærligt afsked med vores dyr, for derefter at ro hjem til Kastrup i hård modse, men en dygtig styrmand klarede sagerne, det var ellers ikke fordi båden lå lettere på vandet, for alt det grej der før lå i for- og agterrummene, var bare flyttet ind i båden ligeligt fordelt på os alle fem, men det gjorde nu ikke noget, for det var mæg-koldt, og det siges jo at fedt isolerer.

Næste dag var kold og overskyet, ru i halsen var man, og da en amatørgastronom kom til at vælte et spejlgøg ned i kaffen syntes vi det var på tide at komme hjem.

Vel nået hjem til Kastrup, blev vi enige om at holde restegilde, og gentage turen næste år.

Roklubben

Øresunds

Ungdomsafdeling

Da ungdomsafdelingen i Øresund genoprettedes i Maj 1966, var tilgangen meget lille. Der var to ledere, Arne Christensen og Finn Hansen. Og to ungdomsroere, Birger Jensen som nu er bidt af kajakken, og Niels Christensen som alle kender. Men på sommeren blev der større tilgang, så der næsten blev mangel på ledere, men sommeren 1967 havde mange af dem meldt sig ud igen. De havde åbenbart ikke kunnet lide roning, men det kunne jo også være fordi der kun var roning to gange om ugen i 2½ time ad gangen. I 1968 blev ungdomsafdelingen for piger oprettet. Den bliver ledet af Jette Karla Christensen. Pigeafdelingen har en meget større tilgang end drengafdelingen. Det kan jo være fordi pigernes forældre gerne vil have, at deres piger skal se godt ud bagfra, d.v.s. at roning giver en bredere po-po. De to dage hvor ungdomsafdelingen er ude og ro, hygger man sig. Pjatter og fjanter, man hopper i vandet allesammen og trækker båden efter sig, hvis vejr og vind tillader det.

Der er mange problemer for ungdomsroerne, f.eks. når en båd skal ned fra eller op på en hylde, når båden skal i eller op fra vandet. Særlig når båden skal i vandet opstår vanskelighederne, der hvor man krydser armene, for ikke selv at gå ned i vandet, så vægten kommer til at ligge i en arm, medens man med den anden krydser, for igen at gribe fat. Det er svært for en lille ungdomsroer. Der kommer også problemer, når en båd skal stoppes meget hurtigt, så har den lille ungdomsroer ikke altid modstand nok i kroppen til at holde åren fra sig som den ellers skulle. Åren tvinger ungdomsroeren ned i liggende stilling. Som ungdomsroer er man beskyttet, ligesom et lille barn, der i de første år, lever i et beskyttet miljø. Når barnet vokser op, opdager han eller hun, at man pludselig ikke er beskyttet mere, man får ansvar, det gælder om ikke at lave dumheder mere, som man kunne da man var ungdomsroer.

Der har kun været arrangeret en tur til Saltholm for ungdomsroerne, i den tid ungdomsafdelingen har eksisteret. Det var en herlig tur. Det var godt nok kun en dag, men det var sgu' sjovt alligevel. Madpakken i den ene hånd og sodavand i den anden og så afsted. Vi kom hjem godt solbrændte og udmattede, men man sov godt den nat. Vi ungdomsroere der var med, syntes det var en herlig tur.

Nu er jeg blevet juniorroer, og vil ønske, at der vil blive arrangeret ligende ture for de nye ungdomsroere, så de kan fortælle det videre til deres kammerater, som måske får lyst til at melde sig ind. Så vil der selvfølgelig blive mangel på ledere. Der er for øjeblikket kun Arne Christensen og Jette Karla Christensen, som giver instruktion, og kommer der flere nye ungdomsroere, bliver juniorroerne nødt til at hjælpe til med at styre de uerfarne ungdomsroere.

Niels Christensen

Finn har ordet

En hastig rådslagning på redaktionen medførte at vi blev enige om, at vor formand måtte have nogle kommentarer om de år, han har været formand i, samt tanker om fremtiden for roklubben Øresund. Som alle vel efterhånden ved, går Finn af til den kommende generalforsamling. Belæst med papir og blyant drog vi to mand ad Temmerup til, nærmere betegnet Hjallerup Alle. Finn var netop begyndt en hårdt tiltrængt ferie og tog imod i dertilhørende kluns, havetsøj og træsko. Mens han sørgede for øl, småskændtes redaktionen om hvem der skulle fyre spørgsmål af, og hvem der skulle skrive ned. Max vandt, og startede med at spørge Finn om han var tilfreds med de resultater, han havde været med til at opnå. Dette blev besvaret bekræftende. Huset var blevet færdigt med moderne faciliteter, som vi havde manglet længe. Ordet færdigt var måske ikke helt rigtigt da Øresund aldrig bliver helt færdig, der vil altid være ting som dukker op på et eller andet tidspunkt, udvidelser og nyindretninger af de bestående lokaler. Dette var da også noget man havde haft for øje, da Finn blev formand for 5 år siden. Det der står færdigt i dag var i sig selv et mål for os. Med ordet os mente han især nuværende næstformand John Hansen. Uden hans medvirken havde han aldrig turdet gå i gang med det store arbejde. På spørgsmålet om hvilke beveggrunde der startede projektet svarede Finn: "Det hele startede med at Harry Jensen skrev en artikel i Stroken om at smålapperierne på det gamle hus var noget makværk. Min egen opfattelse var at klublivet på det samme tidspunkt var af helvedet til. Pladsen var for lille og de gamle medlemmer var ved at melde sig ud. Det vi manglede var en målsætning, altså et nyt hus. På samme tid arbejdede en anden gruppe medlemmer med Steen Kofoed i spidsen på det samme og John Hansen og jeg blev da enige om at slå pjalterne sammen med dem. Det skal da heller ikke være nogen hemmelighed at årsagen til at det var mig der blev formand, var mit arbejde. Jeg havde større muligheder for at løbe rundt i byen og ordne papirer med myndighederne end de andre."

Efter denne mundfuld begyndte Max at sutte på blyanten, om det var af tørst vides ikke, men Finn optog det måske sådan, og for ind i køleskabet efter ny forsyning til det tørstige spørgepanel. Mellem to mundfulde spurgte Max lidt henkastet "Hvordan går det i grunden med kaproningsafdelingen - er det ikke en af dine kæpheste?"

Nu fik skriverbørge travlt. Med et fjernt blik i øjnene skruede Finn tiden tilbage til dengang vi havde et bådehold med til de fleste regattaer i kongeriet. Han syntes, at der dengang var noget fælles at samles om, og som vi mangler i dag. Vi behøver ikke kaproning som propaganda, vi burde bare have alle de former for roning der findes, for et så bredt publikum som muligt. I de store klubber mente Finn, at kaproningsafd. lignede geøgeunger der udmarvede klubberne økonomisk og administrativt, og splittede mere end de samlede. Hvis vi oprettede kaproning i Øresund skulle den ligestilles med langtur- og ungdomsroning. Aldrig over, aldrig under. Iøvrigt skulle også vi kunne bære det økonomisk, det drejede sig bare om organisation. Med et svedent grin afsluttede Finn det sidste spørgsmål med en bemærkning, "Jeg ved godt, der er modstandere af kaproning i klubben, men det er der vel også af badstuer."

Max tog det sidste pønt, og var så småt begyndt at formulere et nyt spørgsmål, men det var næsten ikke nødvendigt. Formanden var i fortællehumør og gled frit og ubesværet over i et nyt emne - "Bredden i klubben", som han syntes var god. Rent sportsligt mindre end de forgående år. Det roede kilometerantal var dalet, men interessen for klubben var steget, det vidnede alle de forskellige udvalg, gode fester og klubaftenerne om. Der havde været røster fremme om filmaftener i klubstuen, dette var efter Finn's mening en mindre god ide. Dette lokale skulle være et afslapningsrum, hvor medlemmerne kunne dumpe ind uden risiko for at blive tvangsindlagt til arrangementer der måske slet ikke havde interesse for vedkommende. Klubstuen er et rum, hvor man bare skal "være". Det var umuligt at konkurrere med TV eller boksestævner i Forum.

I forbindelse med bredden var Finn meget tilfreds med den måde ungdomsafdelingen kørte. Før i tiden var det kun de barske medlemmer der turde sende deres børn til roning i Øresund, men under Jette og Arne Christensen's ansvarsfulde ledelse var ungdomsroningen vokset og blevet et friskt pust i klubbens daglige liv. Det er et stort arbejde disse to udfører, og da vi i forvejen har lønnet arbejdskraft i klubben, (rengøringsdame og bådebygger, red. bem.) mente Finn at det tilskud vi modtager fra det offentlige i kraft af vor status som ungdomsklub en gang med tiden skulle tilfalde ungdomslederne. Den frivillige arbejdskraft bliver alt for "dyr", hvis opgaverne for den enkelte bliver for stor.

Samtidig bliver det sværere at få folk til at gå ind i klubarbejde, hvis de ikke bliver honoreret på en eller anden måde. Hvis Jette og Arne meldte fra, var Finn sikker på at vi måtte lukke ungdomsafdelingen. Skriverbørge måtte på dette tidspunkt ud på et nødvendigt ærinde, og ved tilbagekomsten var nyt sludrevand sat på bordet.

Redaktionspanelet var dog ikke til at købe og Max fyrede et af sine underbålttestedets spørgsmål af. "Er der slet ikke noget du er utilfreds med? Dette bragte os ind på mange ting og sager, bl.a. sidste generalforsamling, som Finn syntes var noget fordrukkent sludder. Han var mødt op med en masse spørgsmål som skulle til debat, men det hele endte i en march på stedet. Nogle af klubbens medlemmer mener det er deres ret først at vælge en bestyrelse og derefter rakke den kritikløst ned resten af perioden. Kritik god eller dårlig må have en målsætning. Hvorfor ikke glemme det der er sket og se fremad istedet. Generalforsamlinger var forevrigt det mest udemokratiske man har, og Finn så gerne en ny ledelsesform med mere ansvar delt ud til medlemmerne. Han syntes selv han så småt var begyndt med større åbenhed og kontakt bestyrelse og medlemmer imellem. Han havde flere gange haft spørgsmål til debat på klubaftenerne, oprettet udvalg med ret stor handlefrihed og nu til sidst inviteret "Stroken" til at overvære bestyrelsesmøderne med een repræsentant. Under disse sidste kommentarer var solen imidlertid ved at drukne i blod og Max bad Finn komme med nogle afsluttende bemærkninger om sit fremtidige virke i klubben efter hans afgang fra formandsstolen.

Finn ønskede absolut ikke at skibe alt arbejde for klubben. Til vinter skal der gang i en masse kursusarbejde og samtidig var han meget glad for sin post i amagerregattaudvalget og kontakten med de andre amagerklubber. Han sluttede med at håbe at den ånd og det miljø, som vi alle har været medvirkende til at skabe, vil udvikle sig til gavn for klubben. Belasset med disse oplysninger, drog redaktionspanelet hjem for at bearbejde materialet. Max oplyste med sit venlige smil, at nu tog han på ferie, og overlod generes som han er, arbejdet til

